

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 16 marca 2023 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Usługi płatnicze w ramach rynku wewnętrznego – Dyrektywa 2007/64/WE – Artykuł 47 ust. 1 lit. a) – Informacje dla płatnika po otrzymaniu zlecenia płatniczego – Artykuły 58, 60 i 61 – Odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych za nieautoryzowane transakcje – Ciążący na tym dostawcy obowiązek dokonania zwrotu na rzecz płatnika w przypadku nieautoryzowanych transakcji – Umowy ramowe – Ciążący na tym dostawcy obowiązek dostarczenia płatnikowi informacji dotyczących danego odbiorcy

W sprawie C-351/21

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez justice de paix du canton de Forest (sędziego pokoju dla rejonu Forest, Belgia) postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2021 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 4 czerwca 2021 r., w postępowaniu:

ZG

przeciwko

Beobank SA,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: E. Regan, prezes izby, D. Gratsias, M. Ilešič, I. Jarukaitis i Z. Csehi (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu ZG – C. Sarli, avocate,
- w imieniu Beobank SA – D. Bracke, advocaat,

* Język postępowania: francuski.

- w imieniu rządu belgijskiego – M. Jacobs, C. Pochet oraz L. Van den Broeck, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu czeskiego – J. Očková, M. Smolek oraz J. Vlácil, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej – T. Scharf oraz H. Tserepa-Lacombe, w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 7 lipca 2022 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 38 lit. a) dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. 2007, L 319, s. 1).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy ZG a Beobank SA, belgijską instytucją bankową, w której skarżący w postępowaniu głównym posiada rachunek bankowy, w przedmiocie dwóch transakcji płatniczych zrealizowanych za pomocą jego karty debetowej, uważanych przez niego za nieautoryzowane.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Motywy 1, 21, 23, 27, 40, 43 i 46 dyrektywy 2007/64 stanowiły:
 - „(1) Dla ustanowienia rynku wewnętrznego zasadnicze znaczenie ma likwidacja wszystkich granic wewnętrznych we Wspólnocie [Europejskiej] w celu umożliwienia swobodnego przepływu towarów, osób, usług i kapitału. Z tego powodu sprawą kluczową jest prawidłowe funkcjonowanie jednolitego rynku usług płatniczych [...].
 - [...]
 - (21) Niniejsza dyrektywa powinna określać obowiązki spoczywające na dostawcach usług płatniczych w zakresie informowania użytkowników takich usług, którzy powinni uzyskiwać taki sam, wysoki poziom zrozumiałych informacji o usługach płatniczych, aby mieć możliwość świadomego wyboru i porównywania ofert na terytorium [Unii Europejskiej]. W celu zachowania przejrzystości niniejsza dyrektywa powinna ustanowić zharmonizowane wymogi mające zapewnić podawanie użytkownikom usług płatniczych niezbędnych i wystarczających informacji dotyczących umowy o usługę płatniczą i transakcji płatniczych. W celu wspierania prawidłowego funkcjonowania jednolitego

rynku usług płatniczych państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyjmowania tylko tych przepisów dotyczących informowania, które zostały ustanowione niniejszą dyrektywą.

[...]

- (23) Wymagane informacje powinny być proporcjonalne do potrzeb użytkowników i przekazywane w standardowy sposób. Wymogi dotyczące informacji w odniesieniu do pojedynczej transakcji płatniczej powinny być jednak inne niż dla umowy ramowej przewidującej większą liczbę transakcji płatniczych.

[...]

- (27) Sposób, w jaki dostawca usług płatniczych ma przekazywać wymagane informacje użytkownikowi usług płatniczych, powinien uwzględniać potrzeby tego ostatniego, jak również praktyczne aspekty techniczne i efektywność pod względem kosztów, w zależności od sytuacji wynikającej z uzgodnień w odpowiedniej umowie o usługę płatniczą [...].

[...]

- (40) Podstawowym warunkiem w pełni zintegrowanego, zautomatyzowanego systemu przetwarzania płatności oraz pewności prawnej w odniesieniu do wywiązania się przez użytkowników usług płatniczych z wszelkich podstawowych zobowiązań powinno być uznanie rachunku odbiorcy z pełną kwotą dokonanego przez płatnika transferu [...].

[...]

- (43) W celu zwiększenia wydajności systemów płatności na terytorium całej Wspólnoty wszystkie zlecenia płatności inicjowane przez płatnika i denominowane w euro lub w walucie państwa członkowskiego spoza obszaru euro, w tym polecenia przelewu i przekazy pieniężne, powinny być wykonywane w maksymalnym terminie jednego dnia [...]. Zważywszy na fakt, że krajowe infrastruktury płatnicze są zazwyczaj wysoce wydajne, państwa członkowskie powinny w stosownych przypadkach mieć możliwość utrzymania lub ustalenia przepisów określających termin wykonania krótszy niż jeden dzień roboczy, aby zapobiec obniżeniu poziomu usług w porównaniu ze stanem obecnym.

[...]

- (46) Warunkiem sprawnego i skutecznego funkcjonowania systemu płatności jest zaufanie użytkownika do dostawcy usług płatniczych, który wykonuje transakcje płatnicze w sposób prawidłowy i w uzgodnionym terminie. Dostawca jest zwykle w stanie dokonać oceny rodzajów ryzyka związanego z transakcją płatniczą. To dostawca świadczy usługi płatnicze w ramach systemu płatności, podejmuje działania w celu odzyskania niewłaściwie przekazanych lub mylnie przypisanych środków i w większości przypadków podejmuje decyzję o pośrednikach uczestniczących w wykonywaniu transakcji płatniczej. W obliczu powyższych argumentów w pełni zasadne jest, z wyjątkiem przypadków wystąpienia nienaturalnych i nieprzewidywalnych okoliczności, obarczenie dostawcy usług płatniczych odpowiedzialnością za wykonanie transakcji płatniczej, którą przyjął on od użytkownika, z wyjątkiem przypadków działania i zaniechania ze strony dostawcy usług płatniczych

odbiorcy, za którego wybór odpowiada jedynie odbiorca. Aby jednak nie pozostawiać płatnika bez ochrony w mało prawdopodobnych okolicznościach, kiedy nie ma całkowitej pewności (*non liquet*), czy kwota płatności została należycie otrzymana przez dostawcę usług płatniczych odbiorcy, stosowny ciężar dowodu powinien spoczywać na dostawcy usług płatniczych płatnika. Co do zasady można oczekiwać, że instytucja pośrednicząca, zwykle organ »neutralny«, taki jak bank centralny lub izba rozliczeniowa, przekazująca kwotę płatności od wysyłającego do otrzymującego dostawcy usług płatniczych, zachowa dane dotyczące rachunku i będzie w stanie je przedstawić, kiedy tylko pojawi się taka potrzeba. W każdym przypadku, gdy rachunek płatniczy otrzymującego dostawcy usług płatniczych został uznany kwotą płatności, odbiorca powinien mieć niezwłocznie prawo do zgłoszenia roszczenia wobec swojego dostawcy usług płatniczych w związku z uznaniem jego rachunku”.

4 Zgodnie z art. 4 tej dyrektywy, zatytułowanym „Definicje”:

„Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

[...]

- 4) »instytucja płatnicza« oznacza osobę prawną, której zgodnie z art. 10 udzielono zezwolenia na świadczenie i wykonywanie usług płatniczych na terytorium całej Wspólnoty;
- 5) »transakcja płatnicza« oznacza działanie zainicjowane przez płatnika lub odbiorcę, polegające na lokowaniu, transferze lub wycofaniu środków, niezależnie od rodzaju pierwotnych zobowiązań między płatnikiem a odbiorcą;

[...]

- 7) »płatnik« oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest właścicielem rachunku płatniczego i składa zlecenie płatnicze z tego rachunku płatniczego, lub w przypadku gdy rachunek płatniczy nie istnieje – osoba fizyczna lub prawną, która składa zlecenie płatnicze;
- 8) »odbiorca« oznacza osobę fizyczną lub prawną będącą zamierzonym odbiorcą środków stanowiących przedmiot transakcji płatniczej;
- 9) »dostawca usług płatniczych« oznacza podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1, oraz osoby prawne i fizyczne korzystające z wyłączenia na mocy art. 26;
- 10) »użytkownik usług płatniczych« oznacza osobę fizyczną lub prawną korzystającą z usług płatniczych w charakterze płatnika albo odbiorcy lub obu łącznie;
- 11) »konsument« oznacza osobę fizyczną, która w ramach umów o usługę płatniczą objętych niniejszą dyrektywą działa w celach innych niż jego działalność handlowa, gospodarcza lub zawodowa;
- 12) »umowa ramowa« oznacza umowę o usługę płatniczą, która reguluje wykonanie indywidualnych i kolejnych transakcji płatniczych w przyszłości i która może zawierać obowiązek i warunki otwarcia rachunku płatniczego;

[...]”.

- 5 Tytuł III dyrektywy 2007/64, zatytułowany „Przejrzystość warunków i wymogów w zakresie informowania w odniesieniu do usług płatniczych”, zawierał rozdział 2, zatytułowany „Pojedyncze transakcje płatnicze”.
- 6 Artykuł 38 tej dyrektywy, zatytułowany „Informacje dla płatnika po otrzymaniu zlecenia płatniczego”, stanowił w lit. a):
- „Bezpośrednio po otrzymaniu zlecenia płatniczego dostawca usług płatniczych płatnika dostarcza lub udostępnia płatnikowi, w ten sam sposób jak określony w art. 36 ust. 1, następujące informacje:
- a) informację umożliwiającą płatnikowi zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące odbiorcy”.
- 7 Zawarty w rozdziale 3 tytułu III dyrektywy 2007/64, zatytułowanym „Umowy ramowe”, jej art. 41, zatytułowany „Wstępne informacje ogólne”, przewidywał w ust. 1:
- „[...] Informacje i warunki muszą być sformułowane w sposób łatwo zrozumiały oraz w przejrzystej i czytelnej formie, w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym usługa płatnicza jest oferowana lub w jakimkolwiek innym języku uzgodnionym przez strony”.
- 8 Artykuł 47 omawianej dyrektywy, zatytułowany „Informacje dla płatnika dotyczące indywidualnych transakcji płatniczych”, stanowił w ust. 1 i 2:
- „1. Po obciążeniu rachunku płatnika kwotą indywidualnej transakcji płatniczej lub, w przypadku gdy płatnik nie korzysta z rachunku płatniczego, po otrzymaniu zlecenia płatniczego dostawca usług płatniczych płatnika bez zbędnej zwłoki dostarcza mu, w taki sam sposób, jak określono w art. 41 ust. 1, następujące informacje:
- a) informację umożliwiającą płatnikowi zidentyfikowanie każdej transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące odbiorcy;
- b) kwotę transakcji płatniczej w walucie, w jakiej obciążono rachunek płatniczy płatnika, lub w walucie wykorzystanej do zlecenia płatniczego;
- c) kwotę wszelkich opłat z tytułu transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, ich wyszczególnienie lub odsetki należne od płatnika;
- d) w stosownych przypadkach kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych płatnika oraz kwotę transakcji płatniczej po przeliczeniu walut; oraz
- e) datę waluty zastosowaną przy obciążeniu rachunku lub datę otrzymania zlecenia płatniczego.
2. Umowa ramowa może zawierać warunek, zgodnie z którym informacje, o których mowa w ust. 1, należy dostarczać lub udostępniać okresowo co najmniej raz w miesiącu i w uzgodniony sposób umożliwiający odbiorcy przechowywanie i odtwarzanie tych informacji w niezmienionej postaci”.

- 9 Artykuł 58 tej dyrektywy, zatytułowany „Zgłaszanie nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych”, miał następujące brzmienie:

„Użytkownik usług płatniczych uzyskuje korektę od dostawcy usług płatniczych wyłącznie, jeżeli bez zbędnej zwłoki powiadomi swojego dostawcę usług płatniczych w chwili stwierdzenia wszelkich nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych uprawniających do zgłoszenia roszczeń, w tym na mocy art. 75, i nie później niż w ciągu 13 miesięcy od daty obciążenia rachunku, chyba że, w stosownych przypadkach, dostawca usług płatniczych nie dostarczył lub nie udostępnił informacji o tej transakcji płatniczych zgodnie z tytułem III”.

- 10 Artykuł 59 tej dyrektywy, zatytułowany „Dowód autoryzacji i wykonania transakcji płatniczych”, stanowił:

„1. Państwa członkowskie nakładają wymóg, zgodnie z którym w przypadku gdy użytkownik usług płatniczych zaprzecza, że autoryzował wykonaną transakcję płatniczą, lub twierdzi, że transakcja płatnicza została wykonana nieprawidłowo, do dostawcy usług płatniczych tego użytkownika należy udowodnienie, że transakcja ta była autoryzowana, odpowiednio zapisana, ujęta w księgach i że na transakcję nie miała wpływu żadna awaria techniczna ani innego rodzaju usterka.

2. W przypadku gdy użytkownik usług płatniczych zaprzecza temu, że autoryzował wykonaną transakcję płatniczą, zarejestrowane przez dostawcę usług płatniczych samo użycie instrumentu płatniczego niekoniecznie jest wystarczające do udowodnienia, że transakcja płatnicza została przez płatnika usług płatniczych autoryzowana albo że płatnik działał w nieuczciwych zamiarach lub dopuścił się celowego lub rażącego zaniedbania co najmniej jednego z obowiązków przewidzianych w art. 56”.

- 11 Artykuł 60 dyrektywy 2007/64, zatytułowany „Odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych za nieautoryzowane transakcje płatnicze”, przewidywał:

„1. Bez uszczerbku dla art. 58 państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku nieautoryzowanej transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych płatnika bezzwłocznie dokonywał na jego rzecz zwrotu kwoty, na jaką opiewała nieautoryzowana transakcja płatnicza, oraz, w stosownych przypadkach, przywrócił obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miała miejsca nieautoryzowana transakcja płatnicza.

2. Dalsze rekompensaty finansowe mogą zostać ustalone zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do umowy zawartej między płatnikiem a jego dostawcą usług płatniczych”.

- 12 Artykuł 61 dyrektywy, zatytułowany „Odpowiedzialność płatnika za nieuprawnione transakcje płatnicze”, stanowił w ust. 1–3:

„1. Na zasadzie odstępstwa od art. 60 płatnik ponosi odpowiedzialność za straty związane z wszelkimi nieautoryzowanymi transakcjami płatniczymi do maksymalnej wysokości 150 EUR będące skutkiem posłużenia się utraconym lub skradzionym instrumentem płatniczym lub – jeżeli płatnik nie zdołał uchronić indywidualnych zabezpieczeń tego instrumentu – sprzeniewierzenia instrumentu płatniczego.

2. Płatnik ponosi wszelkie straty związane z nieautoryzowanymi transakcjami płatniczymi, jeżeli poniósł je, działając w nieuczciwych zamiarach lub w wyniku rażącego lub celowego zaniedbania

co najmniej jednego z obowiązków wynikających z art. 56. W takich przypadkach nie stosuje się maksymalnej kwoty, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

3. W przypadku gdy płatnik nie działał w nieuczciwych zamiarach ani nie zaniedbał celowo swoich obowiązków na mocy art. 56, państwa członkowskie mogą ograniczyć odpowiedzialność, o której mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, biorąc w szczególności pod uwagę charakter indywidualnych zabezpieczeń instrumentu płatniczego oraz okoliczności, w których został on utracony, skradziony lub sprzeniewierzony”.

- 13 Artykuł 86 wspomnianej dyrektywy, zatytułowany „Pełna harmonizacja”, przewidywał w ust. 1, że „[b]ez uszczerbku dla [...] art. 61 ust. 3 [...] państwa członkowskie nie utrzymują ani nie przyjmują, w zakresie, w jakim niniejsza dyrektywa zawiera zharmonizowane przepisy, przepisów innych niż te ustanowione w niniejszej dyrektywie”.

Prawo belgijskie

- 14 Artykuł VII.18 pkt 1 code de droit économique (kodeksu prawa gospodarczego), w brzmieniu mającym zastosowanie do sporu w postępowaniu głównym, stanowił, co następuje:

„Po obciążeniu rachunku płatnika kwotą indywidualnej transakcji płatniczej lub, w przypadku gdy płatnik nie korzysta z rachunku płatniczego, po otrzymaniu zlecenia płatniczego dostawca usług płatniczych płatnika bez zbędnej zwłoki i na zasadach określonych w art. VII.12 [ust. 1] dostarcza mu następujące informacje:

1° informację umożliwiającą płatnikowi zidentyfikowanie każdej transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące odbiorcy”.

- 15 Artykuł VII.35 kodeksu prawa gospodarczego stanowił:

„Bez uszczerbku dla stosowania art. VII. 33 dostawca usług płatniczych płatnika jest zobowiązany, w przypadku nieautoryzowanej transakcji płatniczej, po dokonaniu weryfikacji *prima facie* płatnika pod kątem oszustwa, bezzwłocznie dokonać na jego rzecz zwrotu kwoty, na jaką opiewała nieautoryzowana transakcja płatnicza oraz, w stosownych przypadkach, przywrócić obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miała miejsca nieautoryzowana transakcja płatnicza, w stosownym przypadku powiększonego o odsetki od tej kwoty.

Ponadto dostawca usług płatniczych płatnika powinien wyrównać inne ewentualne skutki finansowe, w szczególności kwotę kosztów poniesionych przez posiadacza w celu ustalenia podlegającej naprawieniu szkody”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 16 ZG, rezydent belgijski, posiada rachunek bankowy w Beobank w Belgii, do którego to rachunku posiada kartę debetową.
- 17 W nocy z dnia 20 na 21 kwietnia 2017 r. ZG znajdował się w Walencji (Hiszpania). Pierwsza płatność w wysokości 100 EUR została dokonana o godzinie 0.35 za pomocą karty debetowej w lokalu, którego dokładny charakter jest kwestionowany przez strony w postępowaniu głównym. Następnie dokonano dwóch innych płatności za pomocą tej karty i w tym samym

terminalu płatności mobilnych, w wysokości, odpowiednio, 991 EUR o godz. 1.35 i 993 EUR o godz. 2.06. Czwarta płatność, w wysokości 994 EUR, została dokonana o godzinie 2.35, lecz spotkała się z odmową.

- 18 ZG nie kwestionuje pierwszej płatności w wysokości 100 EUR, lecz kwestionuje płatności drugą i trzecią (zwane dalej „spornymi płatnościami”). Wyjaśnił on przed sądem odsyłającym, że nie przypomina sobie już tego, co wydarzyło się po konsumpcji w tym lokalu. Nie przypomina sobie również nazwy ani adresu tego lokalu i uważa się za ofiarę oszustwa ułatwionego przez podanie narkotyków.
- 19 W dniu 23 kwietnia 2017 r. ZG zablokował swoją kartę bankową, a w dniu 29 kwietnia 2017 r. złożył skargę na policji w Brukseli (Belgia) z powodu kradzieży i oszukańczego korzystania z owej karty bankowej.
- 20 Przed justice de paix du canton de Forest (sędzią pokoju dla rejonu Forest, Belgia), który jest sądem odsyłającym, skarżący w postępowaniu głównym żąda, poza wypłatą odszkodowania w wysokości 500 EUR, zwrotu kwot spornych płatności, czyli kwoty 1984 EUR, uważając je za „nieautoryzowane”, na podstawie art. VII.35 kodeksu prawa gospodarczego.
- 21 Beobank kwestionuje okoliczności faktyczne opisane przez ZG i odmawia dokonania zwrotu, uznając, że transakcje te były autoryzowane lub przynajmniej że ZG dopuścił się „rażącego niedbalstwa”.
- 22 Zdaniem sądu odsyłającego istotne jest ustalenie, na czyją rzecz zostały dokonane sporne płatności. Co do zasady oszustwo popełnione przez osobę trzecią za pomocą karty debetowej poszkodowanego pozwala oszustomi na dokonanie zakupu lub wypłatę gotówki. Tymczasem w niniejszej sprawie, zgodnie z twierdzeniami ZG, oszustwa dokonano poprzez uznanie rachunku bankowego osoby trzeciej.
- 23 Sąd odsyłający wskazał, że na wniosek adwokata ZG Beobank podał jedynie cyfrowe oznaczenie terminalu i jego geolokalizację, informując o tożsamości odbiorcy płatności rozpatrywanej w postępowaniu głównym jedynie poprzez wskazanie: „COM SU VALENCIA ESP”. Sąd ten wyjaśnia, że sprawa została odroczona po rozprawie w celu umożliwienia Beobankowi przedstawienia wyjaśnień w tym względzie, lecz bank ten ich ostatecznie nie przedstawił, wskazując, iż nie otrzymał dodatkowych informacji od spółki ATOS, która zarządza wskazanym terminalem płatności. Zdaniem Beobanku to hiszpańska instytucja bankowa odbiorcy tych płatności, Sabadell, odmawia przekazania informacji identyfikujących danego przedsiębiorcę.
- 24 Odnosząc się do art. VII.18 kodeksu prawa gospodarczego, sąd odsyłający uważa, że konieczne jest ustalenie, czy na mocy tego przepisu w odniesieniu do dostarczenia tych informacji dana instytucja bankowa podlegała obowiązkowi starannego działania, czy też obowiązkowi osiągnięcia rezultatu. Gdyby wykładnia Trybunału pozwalała stwierdzić, że Beobank nie wypełnił swojego obowiązku, wynikałoby z tego zdaniem tego sądu, że „może on wyciągnąć z tego wnioski dotyczące [obowiązku zwrócenia przez bank] kwot odpowiadających spornym transakcjom lub roszczenia odszkodowawczego dotyczącego utraty szansy odzyskania środków od osoby trzeciej”.
- 25 Beobank podnosi przed sądem odsyłającym, że art. VII.18 kodeksu prawa gospodarczego ogranicza się do nałożenia na daną instytucję bankową obowiązku starannego działania, zobowiązując ją jedynie do udzielenia informacji, które przekazał jej kontrahent, pozostawiając konsumentowi zadanie zwrócenia się do tego kontrahenta, jeśli informacje te są

niewystarczające. W niniejszej sprawie Beobank zwraca się do sądu, w razie potrzeby, o „wystosowanie wezwania sądowego” do Sabadell w celu przedstawienia dokumentów pozwalających zidentyfikować odbiorcę omawianej transakcji. W braku zadowalającej odpowiedzi należałoby, zdaniem Beobanku, zarządzić nawet przeprowadzenie dochodzenia w drodze pomocy sądowej w celu wysłuchania organów Sabadell. Dla uzasadnienia swojego stanowiska Beobank opiera się na wyrażeniu „w stosownych przypadkach” zawartym w rozpatrywanym przepisie. ZG uważa natomiast, że do odpowiedzialności za nieprzekazanie danych przez Sabadell należy pociągnąć Beobank.

26 W tych okolicznościach justice de paix du canton de Forest (sędzia pokoju dla rejonu Forest, Belgia) postanowił zawiesić postępowanie i skierować do Trybunału następujące pytania prejudycjalne:

„1) Czy zgodnie z art. 38 [...] lit. a) dyrektywy 2007/64 na dostawcy usług [płatniczych płatnika] ciąży obowiązek starannego działania, czy obowiązek osiągnięcia rezultatu w odniesieniu do dostarczenia »informacji dotyczących odbiorcy«?

2) Czy wymienione w tym przepisie »informacje dotyczące odbiorcy« obejmują informacje pozwalające na zidentyfikowanie osoby fizycznej lub prawnej, która otrzymała płatność?”.

Uwagi wstępne

27 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 38 lit. a) dyrektywy 2007/64, a zatem przepisu znajdującego się w rozdziale 2 tej dyrektywy, który w ramach jej tytułu III, zatytułowanego „Przejrzystość warunków i wymogów w zakresie informowania w odniesieniu do usług płatniczych”, regulował „[p]ojedyncze transakcje płatnicze”.

28 Rozdział ten ma zastosowanie, jak stanowi art. 35 ust. 1 dyrektywy 2007/64, do „pojedynczych transakcji płatniczych nieobjętych umową ramową”.

29 Jak wynika z wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, ZG posiada rachunek płatniczy w Beobanku, do którego to rachunku posiada kartę debetową, za pomocą której dokonano płatności rozpatrywanych w postępowaniu głównym.

30 W tych okolicznościach, jak podnoszą Beobank, rząd czeski i Komisja Europejska, płatności rozpatrywane w postępowaniu głównym nie są „transakcjami pojedynczymi” w rozumieniu rozdziału 2 tytułu III dyrektywy 2007/64, lecz są objęte zakresem stosowania rozdziału 3, zatytułowanego „Umowy ramowe”, tytułu III tej dyrektywy.

31 Ów rozdział 3 ma zastosowanie, jak stanowi art. 40 owej dyrektywy, do transakcji płatniczych objętych umową ramową. „Umowa ramowa” została zdefiniowana w art. 4 pkt 12 tej dyrektywy jako „umow[a] o usługę płatniczą, która reguluje wykonanie indywidualnych i kolejnych transakcji płatniczych w przyszłości i która może zawierać obowiązek i warunki otwarcia rachunku płatniczego”.

32 W związku z tym należy wyjść z założenia, że art. 47 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2007/64 miał zastosowanie do płatności rozpatrywanych w postępowaniu głównym.

- 33 Wynika z tego, że w celu udzielenia sądowi odsyłającemu użytecznej odpowiedzi należy rozumieć jego pytania jako dotyczące wykładni art. 47 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2007/64, a nie wykładni art. 38 lit. a) tej dyrektywy.
- 34 W drugiej kolejności należy zauważyć, że ZG domaga się przed sądem odsyłającym między innymi zwrotu płatności rozpatrywanych w postępowaniu głównym, które uważa za „nieautoryzowane”, w następstwie odmowy dokonania tego zwrotu przez Beobank ze względu na to, że zdaniem tego banku ZG w rzeczywistości autoryzował te transakcje lub co najmniej dopuścił się „rażącego niedbalstwa”.
- 35 Jak potwierdzono w odpowiedziach na pytania pisemne zadane przez Trybunał, podstawą skargi wniesionej przez ZG jest art. VII.35 kodeksu prawa gospodarczego. Artykuł ten transponuje do prawa belgijskiego art. 60 dyrektywy 2007/64, zgodnie z którym w przypadku nieautoryzowanej transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych płatnika bezzwłocznie dokonuje na jego rzecz zwrotu kwoty, na jaką opiewała ta transakcja płatnicza, oraz, w stosownym przypadku, przywraca obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miała miejsca nieautoryzowana transakcja płatnicza. Jednakże zgodnie z art. 61 ust. 2 tej dyrektywy ów płatnik pokrywa wszelkie straty związane z nieautoryzowanymi transakcjami płatniczymi, jeżeli poniósł je, działając w nieuczciwych zamiarach lub w wyniku celowego lub „rażącego zaniedbania” co najmniej jednego z obowiązków ciążących na nim na mocy art. 56 tej dyrektywy.
- 36 Wydaje się, iż sąd odsyłający uważa, że gdyby okazało się, iż w świetle odpowiedzi udzielonych przez Trybunał na zadane pytania Beobank uchybił ciążącemu na nim obowiązkowi przekazania ZG informacji przewidzianych w art. 47 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2007/64, to może on wyciągnąć z tego wnioski w szczególności w odniesieniu do ciążącego na Beobanku obowiązku zwrotu płatności rozpatrywanych w postępowaniu głównym.
- 37 W tym względzie należy przypomnieć, że jak orzekł Trybunał, przewidziany w art. 60 ust. 1 dyrektywy 2007/64 oraz w jej art. 58 i 59 system odpowiedzialności dostawców usług płatniczych był przedmiotem pełnej harmonizacji. Skutkuje to tym, że niezgodne ze wspomnianą dyrektywą są zarówno równoległy system odpowiedzialności z tytułu tego samego zdarzenia powodującego powstanie zobowiązania, jak i konkurencyjny system odpowiedzialności, który umożliwiałyby użytkownikowi usług płatniczych dochodzenie tej odpowiedzialności na podstawie innych zdarzeń powodujących powstanie zobowiązania (zob. podobnie wyrok z dnia 2 września 2021 r., C-337/20, CRCAM, EU:C:2021:671, pkt 42, 46).
- 38 Z ustanowionym w dyrektywie 2007/64 zharmonizowanym systemem odpowiedzialności dotyczącym nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji nie może bowiem konkurować alternatywny system odpowiedzialności w ramach prawa krajowego oparty na tych samych okolicznościach faktycznych i podstawach, chyba że nie będzie to ze szkodą dla w ten sposób zharmonizowanego systemu i nie naruszy celów i skuteczności (effet utile) tej dyrektywy (wyrok z dnia 2 września 2021 r., C-337/20, CRCAM, EU:C:2021:671, pkt 45).
- 39 Tymczasem, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 53 i 60 opinii, sąd krajowy nie może pominąć ustanowionego w tej dyrektywie rozróżnienia transakcji płatniczych w zależności od tego, czy są one autoryzowane, czy też nie, a zatem nie może orzekać w przedmiocie wniosku żądania zwrotu płatności takich jak płatności rozpatrywane w postępowaniu głównym bez uprzedniego zakwalifikowania tych płatności jako transakcji autoryzowanych albo nieautoryzowanych. Artykuł 60 ust. 1 tej dyrektywy w związku z jej art. 86 ust. 1 stoi bowiem na przeszkodzie temu, by użytkownik usług płatniczych mógł pociągnąć do odpowiedzialności dostawcę tych usług ze

względu na to, że ów dostawca usług uchybił obowiązkowi informacyjnemu przewidzianemu w art. 47 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2007/64, w zakresie, w jakim odpowiedzialność ta dotyczy zwrotu z tytułu transakcji płatniczych.

- 40 Wynika z tego, że wbrew temu, co wydaje się uważać sąd odsyłający, ewentualne uchybienie przez Beobank obowiązkowi udzielenia informacji, o których mowa w art. 47 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2007/64, którego dotyczą pytania prejudycjalne, nie może jako takie prowadzić do powstania obowiązku zwrotu płatności rozpatrywanych w postępowaniu głównym.
- 41 Niemniej jednak z informacji przekazanych przez sąd odsyłający wynika, że uważa on, iż charakter lokalu, który ZG odwiedził, oraz usług świadczonych w tym lokalu może mieć wpływ na ocenę kwestii, czy płatności rozpatrywane w postępowaniu głównym były autoryzowane, czy też nie. Tymczasem spór między stronami w tym przedmiocie mógłby zostać rozwiązany, gdyby znana była tożsamość odbiorcy tych płatności, co wymaga ustalenia, na kim ostatecznie spoczywa obowiązek dostarczenia niezbędnych informacji w tym względzie. Z wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wynika również, że do sądu odsyłającego wpłynął wniosek Beobanku o zastosowanie środków organizacji postępowania mających na celu zażądanie od dostawcy usług płatniczych odbiorcy tych płatności pewnych informacji dotyczących owego odbiorcy.
- 42 W tym zakresie należy przypomnieć, że sądy krajowe mają szerokie uprawnienie do występowania do Trybunału, jeżeli uważają, że w toczącej się przed nimi sprawie pojawiają się kwestie dotyczące interpretacji lub oceny ważności postanowień prawa Unii koniecznych dla rozpoznania przez nich sporu, oraz że mogą one skorzystać z tego uprawnienia w każdej chwili w trakcie postępowania, kiedy uznają to za stosowne (wyrok z dnia 14 listopada 2018 r., Memoria i Dall’Antonia, C-342/17, EU:C:2018:906, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 43 Ponadto z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że wyłącznie do sądu krajowego, przed którym zawisł spór i który powinien przyjąć na siebie odpowiedzialność za mające zapaść orzeczenie sądowe, należy dokonanie oceny, w świetle szczególnych okoliczności sprawy, znaczenia dla sprawy pytania zadanego Trybunałowi. W konsekwencji w sytuacji gdy postawione pytanie dotyczy wykładni lub ważności prawa Unii, Trybunał jest co do zasady zobowiązany do wydania orzeczenia. Wynika stąd, że pytanie prejudycjalne dotyczące prawa Unii korzysta z domniemania posiadania znaczenia dla sprawy. Odmowa rozstrzygnięcia przez Trybunał w przedmiocie takiego pytania prejudycjalnego jest możliwa tylko wtedy, gdy jest oczywiste, że wykładnia prawa Unii, o którą wnioskowano, nie ma żadnego związku ze stanem faktycznym lub przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, gdy problem jest natury hipotetycznej bądź gdy Trybunał nie dysponuje elementami stanu faktycznego albo prawnego, które są konieczne do udzielenia użytecznej odpowiedzi na pytania, które zostały mu przedstawione (wyrok z dnia 7 września 2022 r., Cilevičs i in., C-391/20, EU:C:2022:638, pkt 41, 42).
- 44 Zgodnie z tym orzecznictwem w zakresie, w jakim sąd odsyłający uważa za konieczne, w ramach oceny kwestii, czy płatności rozpatrywane w postępowaniu głównym były autoryzowane, w tym w odniesieniu do środków organizacji postępowania, jakie ewentualnie należy podjąć w tym kontekście, poznanie charakteru i zakresu informacji, jakie dostawca usług płatniczych danego płatnika powinien mu dostarczyć na podstawie art. 47 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2007/64, nie można kwestionować znaczenia pytań prejudycjalnych dla rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- 45 Poprzez swoje pytania prejudycjalne, które należy zbadać łącznie, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 47 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2007/64 należy interpretować w ten sposób, że dostawca usług płatniczych płatnika jest zobowiązany przekazać temu płatnikowi informacje umożliwiające identyfikację osoby fizycznej lub prawnej, która uzyskała korzyść w związku z transakcją płatniczą obciążającą rachunek tego płatnika, a nie tylko informacje, którymi w odniesieniu do tej płatności ów dostawca dysponuje po dołożeniu wszelkich starań.
- 46 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału do celów dokonywania wykładni przepisu prawa Unii należy uwzględniać nie tylko jego brzmienie, ale także kontekst, w jaki się on wpisuje, oraz cele regulacji, której część stanowi (zob. podobnie w szczególności wyrok z dnia 12 stycznia 2023 r., Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság, C-132/21, EU:C:2023:2, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 47 Co się tyczy brzmienia art. 47 ust. 1 dyrektywy 2007/64, należy zauważyć, że przepis ten przewiduje, iż po obciążeniu rachunku płatnika kwotą indywidualnej transakcji płatniczej lub, w przypadku gdy płatnik nie korzysta z rachunku płatniczego, po otrzymaniu zlecenia płatniczego dostawca usług płatniczych tego płatnika bez zbędnej zwłoki dostarcza mu, w sposób określony w art. 41 ust. 1 tej dyrektywy, szereg określonych informacji.
- 48 Aby spełnić ten wymóg, dostawca usług płatniczych danego płatnika jest zobowiązany do przekazania, zgodnie z przepisem art. 47 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2007/64, informację umożliwiającą płatnikowi zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, „w stosownych przypadkach, informacje dotyczące odbiorcy”.
- 49 Tymczasem należy stwierdzić, że o ile zawarte w tym przepisie pojęcie „odbiorcy” zostało zdefiniowane w art. 4 pkt 8 dyrektywy 2007/64 jako osoba fizyczna lub prawna będąca zamierzonym odbiorcą środków stanowiących przedmiot transakcji płatniczej, o tyle „informacje”, które należy dostarczyć na podstawie tego art. 47 ust. 1 lit. a) w odniesieniu do odbiorcy danej transakcji płatniczej, nie zostały doprecyzowane w tej dyrektywie.
- 50 W szczególności brzmienie tego ostatniego przepisu nie pozwala na ustalenie, jak zauważył sąd odsyłający, czy obowiązek dostarczenia tych informacji stanowi obowiązek starannego działania, czy obowiązek osiągnięcia rezultatu, i to w szczególności ze względu na zawarte w nim sformułowanie „w stosownych przypadkach”.
- 51 W tych okolicznościach zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 46 niniejszego wyroku należy zbadać kontekst, w jaki wpisuje się art. 47 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2007/64, a także cele realizowane przez tę dyrektywę.
- 52 W tym względzie należy przypomnieć, co się tyczy właściwego kontekstu, że jak wynika z art. 86 ust. 1 dyrektywy 2007/64, dokonuje ona, jak wskazano już w pkt 37 niniejszego wyroku, pełnej harmonizacji, która uniemożliwia państwom członkowskim utrzymanie w mocy lub wprowadzenie przepisów innych niż te zawarte w tej dyrektywie, chyba że dyrektywa ta stanowi inaczej, co jednak nie ma miejsca w przypadku obowiązków informacyjnych przewidzianych w jej art. 47 ust. 1. I tak w motywie 21 owej dyrektywy uściślono, że państwa członkowskie nie mogą przyjmować przepisów dotyczących informowania innych niż przepisy ustanowione w tej dyrektywie.

- 53 Z uwagi na tego rodzaju pełną harmonizację należy uznać, że obowiązki informacyjne przewidziane w art. 47 ust. 1 dyrektywy 2007/64 stanowią w sposób konieczny obowiązki, które państwa członkowskie powinny wykonać bez możliwości odstąpienia od nich, a nawet bez możliwości ich złagodzenia poprzez zakwalifikowanie ich jako obowiązków starannego działania, a nie jako obowiązków osiągnięcia rezultatu. Nic w systematyce tego art. 47 nie pozwala zresztą uznać, że przewidując obowiązki, które dokładnie wskazują działania, jakie należy podjąć, prawodawca Unii zmierzał wyłącznie do tego, aby podjęte zostały starania w tym zakresie, a nie do ustalenia konkretnych rezultatów, jakie należy osiągnąć.
- 54 Wniosek ten znajduje potwierdzenie w fakcie, że niektóre inne przepisy dyrektywy 2007/64 są sformułowane w sposób, z którego jasno wynika, że podjęcie starań wystarczy do spełnienia wymogów ustanowionych w tych przepisach. Jest tak w szczególności w przypadku art. 74 ust. 2 akapit drugi tej dyrektywy lub jej art. 75 ust. 1 akapit czwarty, zgodnie z którymi dostawca usług płatniczych płatnika powinien „dążyć” do odzyskania środków lub do odnalezienia śladu niewykonanej lub wadliwie wykonanej transakcji płatniczej. Można zatem logicznie domniemywać, że prawodawca posłużyłby się analogicznymi sformułowaniami w art. 47 ust. 1 lit. a) tej dyrektywy, gdyby samo podjęcie starań w celu dostarczenia płatnikowi informacji dotyczących odbiorcy płatności miało być wystarczające do wypełnienia obowiązku przewidzianego w tym przepisie.
- 55 Co się tyczy sformułowania „w stosownych przypadkach”, zawartego w art. 47 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2007/64, to z uwagi na przedstawione powyżej rozważania sformułowanie to nie może być rozumiane w ten sposób, że dostawca usług płatniczych powinien przekazać płatnikowi informacje umożliwiające identyfikację odbiorcy transakcji płatniczej tylko wtedy, gdy po podjęciu starań w tym względzie sam dysponuje tymi informacjami.
- 56 Przeciwnie, sformułowanie to należy rozumieć jako oznaczające w tym kontekście, że informacje dotyczące odbiorcy transakcji płatniczej, które dostawca usług płatniczych musi dostarczyć danemu płatnikowi po obciążeniu rachunku tego płatnika kwotą transakcji płatniczej lub w terminie uzgodnionym na podstawie art. 47 ust. 2 tej dyrektywy, obejmują informacje, którymi dysponuje lub powinien dysponować ten dostawca usług płatniczych zgodnie z prawem Unii.
- 57 Wykładnia ta znajduje potwierdzenie w celu realizowanym przez dyrektywę 2007/64, jak wynika z jej motywów 1, 21, 23, 40 i 43, który polega w szczególności na zapewnieniu, w trosce o prawidłowe funkcjonowanie jednolitego rynku usług płatniczych, aby użytkownicy tych usług mogli łatwo zidentyfikować transakcje płatnicze, dysponując „taki[m] sam[ym], wysoki[m] poziom[em] zrozumiałych informacji”, zarówno niezbędnych, jak i wystarczających, dotyczących zarówno umowy o usługę płatniczą, jak i samych transakcji płatniczych, proporcjonalnych do potrzeb tych użytkowników oraz przekazywanych w standardowy sposób, i to w celu z jednej strony zapewnienia w pełni zintegrowanego i zautomatyzowanego przetwarzania danych transakcji, a z drugiej strony poprawy wydajności i szybkości płatności (zob. podobnie wyrok z dnia 21 marca 2019 r., Tecnoservice Int., C-245/18, EU:C:2019:242, pkt 28).
- 58 Wynika stąd zatem, że dyrektywa 2007/64 miała na celu ustanowienie wysokiego „standardu” w odniesieniu do informacji, jakie dostawcy usług płatniczych są zobowiązani przekazywać użytkownikom.
- 59 W celu spełnienia wymogów przypomnianych w pkt 57 niniejszego wyroku informacje, jakich dostawca usług płatniczych powinien dostarczyć danemu płatnikowi na podstawie art. 47 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2007/64, powinny być wystarczająco precyzyjne i istotne. W przeciwnym razie

płatnik ten nie byłby bowiem w stanie na podstawie tych informacji zidentyfikować w sposób pewny danej transakcji płatniczej. Co więcej, dostarczenie innych informacji wymaganych w art. 47 ust. 1 tej dyrektywy, takich jak kwota danej transakcji, data waluty lub jej otrzymania, a także, w zależności od przypadku, zastosowane opłaty i kurs wymiany walut, nie miałyby znaczenia dla owego płatnika, ponieważ nie byłby on w stanie powiązać tych informacji z określoną transakcją płatniczą.

- 60 Otóż w zakresie, w jakim „informacj[a] umożliwiając[a] płatnikowi zidentyfikowanie każdej transakcji płatniczej”, o której mowa w pierwszej części zdania art. 47 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2007/64, składa się z kombinacji liter lub liczb, których wybór odpowiada zasadniczo potrzebom informatycznym, w związku z czym informacja ta, jakkolwiek nadaje się do zintegrowanego i zautomatyzowanego przetwarzania, nie umożliwia danemu płatnikowi powiązania rzeczonoego odniesienia z określoną transakcją płatniczą, dostawca usług płatniczych danego płatnika powinien koniecznie dostarczyć temu płatnikowi, w ramach elementu dodatkowego zawartego w drugiej części zdania art. 47 ust. 1 lit. a), a mianowicie „informacje dotyczące odbiorcy”, informacji niezbędnych do pełnego spełnienia wymogów wynikających z tego przepisu.
- 61 Należy przypomnieć w tym względzie, że zgodnie z motywem 27 dyrektywy 2007/64 sposób, w jaki dany dostawca usług płatniczych był zobowiązany do dostarczenia wymaganych informacji użytkownikowi tych usług, powinien uwzględniać w szczególności jego potrzeby.
- 62 Ponadto, jak wskazano w motywie 46 dyrektywy 2007/64, to dostawca usług płatniczych danego płatnika udostępnia system płatności, podejmuje działania w celu odzyskania niewłaściwie przekazanych lub mylnie przypisanych środków i w większości przypadków podejmuje decyzję o pośrednikach uczestniczących w wykonywaniu transakcji płatniczej. Ta kontrola, którą sprawuje on na poszczególnych etapach realizacji transakcji płatniczej, umożliwia mu również zwrócenie się do pośredników o dostarczenie mu odpowiednich informacji na temat danego odbiorcy, w szczególności gdy – jak w niniejszym przypadku – transakcja płatnicza jest inicjowana za pośrednictwem infrastruktury technicznej należącej do takiego pośrednika.
- 63 Ponadto, jak wskazano również w motywie 46 dyrektywy 2007/64, co do zasady można oczekiwać, że instytucja pośrednicząca, zwykle organ „neutralny”, taki jak bank centralny lub izba rozliczeniowa, przekazująca kwotę płatności od wysyłającego do otrzymującego dostawcy usług płatniczych, zachowa dane dotyczące rachunku i będzie w stanie je przedstawić, kiedy tylko pojawi się taka potrzeba.
- 64 W świetle całości powyższych rozważań na przedstawione pytania trzeba odpowiedzieć, iż art. 47 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2007/64 należy interpretować w ten sposób, że dostawca usług płatniczych płatnika jest zobowiązany przekazać temu płatnikowi informacje umożliwiające identyfikację osoby fizycznej lub prawnej, która uzyskała korzyść w związku z transakcją płatniczą obciążającą rachunek tego płatnika, a nie tylko informacje, którymi w odniesieniu do tej transakcji płatniczej ów dostawca dysponuje po dołożeniu wszelkich starań.

W przedmiocie kosztów

- 65 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 47 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE

należy interpretować w ten sposób, że:

dostawca usług płatniczych płatnika jest zobowiązany przekazać temu płatnikowi informacje umożliwiające identyfikację osoby fizycznej lub prawnej, która uzyskała korzyść w związku z transakcją płatniczą obciążającą rachunek tego płatnika, a nie tylko informacje, którymi w odniesieniu do tej transakcji płatniczej ów dostawca dysponuje po dołożeniu wszelkich starań.

Podpisy